

Lycaena Arion's Udviklingshistorie.

Ved

Alb. Kløcker.

Af vore Dagsværmere er det kun faa Arter, hvis Udviklingshistorie ikke er fuldt opklaret. Til disse sidste hører *Lycaena Arion L.*, af hvilken Art det først i den allernyeste Tid er lykkedes at lære Larven at kjende; Puppen har man endnu ikke set. Hvad vi til Dato ved om Larven skyldes hovedsagelig to Englændere, A. B. Farn og F. W. Frohawk. I »Entomol. Zeitschr.« No. 10 og 11, 1903 har M. Gillmer givet en Oversigt over det foreliggende Spørgsmaals Historie og et Résumé af de nævnte Englænderes Meddelelser, der findes i »Entomologist« 1899 og 1903. Jeg skal i al Korthed i det Efterfølgende opsummere Resultaterne og bl. a. dvæle ved Artens Forhold til Myrerne.

Som man alt længe har vidst, lever Larven af *Lycaena Arion* paa *Thymus Serpyllum*. Her lægger Hunnen Æggene dybt nede mellem Blomsterknopperne. Man finder ingen Æg paa de fuldt udsprungne Blomster; Dyret vælger saadanne Planter, hvor Larvens Fremkomst af Ægget falder sammen med Blomsternes Udspring. Æggene er 0,53 Mm. brede og 0,32 Mm. lange. Formen er en meget sammentrykt Kugles og saa dybt er det indsunken i Midten, at der i Oversiden betragtet med blottet Øje synes at være et sort Midtpunkt. Hele Overfladen er smukt netformet rynket. Maskerne er uregelmæssige, Farven bleg blaalig-hvid.

Naar Larven kommer ud af Ægget, er dens Længde kun 0,8 Mm. Farven er bleg okkergul, grønlig schatteret; paa

Rygsiden af 1ste Segment er en stor mørk Plet, en mindre paa sidste Segment. Paa Ryggen findes Længderækker af fine Haar, ovenover hvert Aandehul 2 Par, under dem 3 brune Haar, der er rettede ud til Siden. Hovedet er glindsende olivensort. Hele Overfladen er iøvrigt tæt oversaaet med sorte Prikker.

Den 13. Juli 1896 satte Frohawk Larverne paa Timianblomsterne og saa da, at de strax begyndte at æde. Den næste Dag havde de ædt sig ned i Bunden af Blomsten, saa at kun de bageste Segmenter var synlige.

Efter det første Hudskifte er Larven 2,1 Mm. De første og sidste Segmenter er flade, fremspringende og dækker henholdsvis Hovedet og det bageste Par Fødder. Hele Dyret er meget hvælveth. Grundfarven er hvid, isprængt talrige sortagtige Prikker. Spredt over hele Overfladen findes en Del Børster af forskjellig Længde. Segmenterne har en smuk purpurfarvet Tegning, der danner Længde- og Skraastriber. Hovedet og Brystfødderne er brune, Bugfødderne hvidlige.

Larverne ligner i høj Grad Farven af Timianens Blomsterknopper, saa at de er meget vanskelige at opdage. De holder sig sædvanlig skjult inde i Blomsten.

Efter det andet Hudskifte er Længden 3,2 Mm. Farve og Tegning er væsentlig som i det foregaaende Stadium, kun er Haarene længere og Hovedet glindsende sort.

Efter det tredje Hudskifte er Længden af Larven, 20 Timer efter at det har fundet Sted, stadig 3,2 Mm. Farven er nu mere ensformig Okkerfarve og bleggrød og uren. 2det og 3die Segment er puklede. 1ste Segment, der rager ud over Hovedet har en stor, sort, oval Plet i Midten. Der findes fire Længderækker af lange, krumme Haar. Hele Oversiden er iøvrigt tæt besat med yderst smaa, pæreformede, gjennemsigtige Vorter; Undersiden er bedækket med meget korte, stive Haar. Hovedet er okkerfarvet, fortil med sorte-brune Tegninger.

Paa dette Stadium iagttog Frohawk, at Larverne vægrede sig ved at blive paa Planterne, men syntes at ville skjule sig i Jorden. Der blev budt dem forskjellige Planter,

men de rørte ingen. Han gav dem da en voxende Timianplante for at give dem saa naturlige Betingelser som muligt, idet han gik ud fra, at de vilde overvintre. Men han saa siden ikke mere til dem.

Over det fjerde Hudskifte lykkedes det ham nogle Aar senere at bringe dem. Efter at have forsøgt tre Dussin forskjellige Planter, fandt han endelig en, som han ikke nævner, og hvormed han gennem flere Uger fodrede dem. I Løbet af dette Tidsrum voxede de fra 3,2 til 6,4 Mm. Nogen Beskrivelse af deres Udseende giver han ikke.

Videre er man foreløbig ikke kommen. Det, som jeg nu skal gaa over til, er Omtalen af de nævnte Larvers Forhold til Myrerne. Frohawk giver denne Meddelelse i »Entomologist«, 1903. Jeg benytter Gillmer's ovennævnte Referat.

I 1902 iagttog Frohawk, at Æggene særlig blev lagte paa de Timianplanter, der voxede paa Tuerne af *Formica flava* L. Den 29. Juli fandt han to Larver, der væltede sig omkring paa Jorden og opdagede da, at den større havde grebet fat i den mindre med sine Kindbakker og tilsyneladende sugede den ud. Han fandt ogsaa et Hul i Siden paa den lille. Dette forklarede, hvor saa mange af hans Larver i tidligere Aar var blevne af. Han havde nu 50 Larver, som derfor blev skilte ad og anbragte hver paa sin Timianplante.

Den 11. August havde de fleste overstaaet det tredje Hudskifte og hørt op at spise Timian. Han tænkte sig da den Mulighed, at de nu fortærede Myrernes Larver eller Pupper. Han gav da en Myrepuppe, hvoraf han havde skaaret den ene Ende af, til en af Larverne, og den begyndte strax at æde den. Han troede nu at have fundet det rigtige Foder for Larvernes senere Stadier, men han blev hurtig overbevist om at have taget fejl. Da han en Dag fandt en død Larve, lagde han den i en Æske med Myrer; de gik strax løs paa Larven. Saa anbragte han en levende Larve i en Æske sammen med fire Myrer; men de holdt sig ganske rolige. Vel nærmede de sig i Begyndelsen Larven og befølte den med Antennerne, tilsyneladende slikkende paa den.

Navnlig følte de sig tiltrukne af Rygsiden af det 10de Segment. En efter en løb Myrerne ned ad Larvens Ryg og slikkede paa det nævnte Sted. Her saa Frohawk da, at der fandtes en meget lille Væskedraabe, og dermed havde han Forklaringen. Den blev afsondret af en tværstillet lille Kirtel, der saasart en Myrefod berørte den, svulmede op og afsondrede en Væskedraabe. En Larve, der var ifærd med at æde, lod sig ikke genere af, at Myrerne løb henad Ryggen paa den. Tilsyneladende reagerede Kirtlen kun, naar det var en Myrefod, der berørte den; han forsøgte at fremkalde Væskedraaben med en fin Børste, men det lykkedes ikke; Kirtlen lukkede sig.

Kirtlen bestaar af kontraktilt Væv og er omgivet af talrige, hvide, pæreformede Vorter af forskjellig Størrelse; de, der findes ved Randen, er forsynede med 4-5 særdeles smaa, hvide Børster.

Larverne lever saaldes i god Forstaaelse med Myrerne og sandsynligvis er Forholdet det, at Puppehvilen finder Sted i Myretuen, hvor Puppen er godt beskyttet. Som Betaling for dette Logi, faar saa Myrerne Lov til at slikke paa Larverne, idet den omtalte Væskedraabe sandsynlig har en sød Smag,

Mellem *Lycæna argyrognomon* Bergstr. og *Formica cinerea* Mayr. finder der jo et lignende Forhold Sted, og dette er ogsaa Tilfældet med *L. argus* L.
